

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2024. gada 11. janvārī*

Apelācija – LESD 340. panta otrā daļa – Eiropas Savienības ārpuslīgumiskā atbildība – Regula (EK) Nr. 1073/1999 – Izmeklēšana, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) – OLAF ārējā izmeklēšana – Lieta “Eurostat” – Informācija par nodarījumiem, kuri var būt iemesls krimināllietām, ko OLAF nodod valsts tiesu iestādēm pirms izmeklēšanas beigām – Eiropa Komisijas iesniegta sūdzība pirms OLAF izmeklēšanas beigām – Valsts kriminālprocess – Tiesvedības izbeigšana ar galīgu nolēmumu – Tādas tiesību normas “pietiekami būtiska pārkāpuma” jēdziens, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām – Morāls un mantisks kaitējums, kas, kā apgalvots, ir nodarīts apelācijas sūdzības iesniedzējiem – Prasība par zaudējumu atlīdzību

Lietā C-363/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 6. jūnijā iesniegusi

Planistat Europe SARL, Parīze (Francija),

Hervé-Patrick Charlot, ar dzīvesvietu Parīzē,

ko pārstāv *F. Martin Laprade*, advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J. Baquero Cruz* un *F. Blanc*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši Z. Čehi [*Z. Csehi*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] un D. Gracijs [*D. Gratsias*],

ģenerālvokāte: L. Medina,

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2023. gada 13. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar apelācijas sūdzību *Planistat Europe SARL* un *Hervé-Patrick Charlot* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 6. aprīļa spriedumu *Planistat Europe* un *Charlot/Komisija* (T-735/20, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2022:220), ar kuru tā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju prasību atlīdzināt, pirmām kārtām, morālo kaitējumu, kas esot nodarīts *H.-P. Charlot* tādēļ, ka Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) pārsūtījis valsts iestādēm informāciju par nodarījumiem, kuri var tikt kvalificēti kā kriminālsodāmi, kā arī Eiropas Komisijas šīm iestādēm iesniegtas sūdzības dēļ, un, otrām kārtām, mantisko kaitējumu, kas apelācijas sūdzības iesniedzējiem esot nodarīts tādēļ, ka tika izbeigti starp *Planistat Europe* un Komisiju noslēgtie līgumi.

I. Atbilstošās tiesību normas

- 2 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1073/1999 (1999. gada 25. maijs) par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) (OV 1999, L 136, 1. lpp.), kas šai lietai ir piemērojama *ratione temporis*, 1., 5., 10. un 13. apsvērumā bija teikts:

“1) tā kā iestādes un dalībvalstis pievērš lielu uzmanību [Eiropas] Kopienas finanšu interešu aizsardzībai un cīņai pret krāpšanu un citām nelikumīgām darbībām, kas kaitē Kopienas finanšu interesēm; [..]

[..]

(5) tā kā Komisija ir noteikusi, ka [*OLAF*] ir atbildīgs ne vien par finanšu interešu aizsardzību, bet arī par visām darbībām, kas attiecas uz Kopienas interešu aizsardzību pret nelikumīgu rīcību, kas var būt cēlonis administratīvai izskatīšanai vai krimināllietai;

[..]

(10) tā kā šī izmeklēšana jāveic saskaņā ar Līgumu, un jo īpaši saskaņā ar Protokolu par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās, ievērojot Civildienesta noteikumus un pārējo Eiropas Kopienas darbinieku nodarbināšanas kārtību [..] un pilnībā ievērojot cilvēktiesības un pamatbrīvības, īpaši taisnīguma principu, ievērojot iesaistīto personu tiesības izteikt savus uzskatus par faktiem, kas uz tām attiecas, un ievērojot principu, ka izmeklēšanas secinājumi var pamatoties vienīgi uz elementiem, kam ir pierādījumu vērtība; tā kā tālab iestādēm, organizācijām, birojiem un aģentūrām jāizstrādā noteikumi, saskaņā ar kuriem veic tādas iekšējās izmeklēšanas; tā kā attiecīgi būtu jāgroza Civildienesta noteikumi, lai noteiktu ierēdņu un pārējo darbinieku tiesības un pienākumus sakarā ar iekšējo izmeklēšanu;

[..]

(13) tā kā vai nu kompetentām valsts iestādēm, vai arī iestādēm, organizācijām, birojiem vai aģentūrām jāizlemj, kā rīkoties pēc pabeigtas izmeklēšanas, pamatojoties uz [OLAF] sagatavotu ziņojumu; tā kā tomēr [OLAF] direktora pienākums ir tieši nodot attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm [OLAF] iekšējā izmeklēšanā iegūto informāciju par apstākļiem, kas var būt par iemeslu krimināllietām.”

3 Atbilstoši šīs regulas 2. pantam “Administratīva izmeklēšana”:

“Šajā regulā “administratīva izmeklēšana” [..] ir visas inspekcijas, pārbaudes un citi pasākumi, ko [OLAF] darbinieki veic, pildot savus pienākumus saskaņā ar 3. un 4. pantu, lai sasniegtu 1. pantā izklāstītos mērķus un lai vajadzības gadījumā konstatētu izmeklējamu darbību nelikumību. Šī izmeklēšana neietekmē dalībvalstu pilnvaras ierosināt krimināllietas.”

4 Minētās regulas 8. pantā “Konfidencialitāte un datu aizsardzība” bija paredzēts:

“1. Neatkarīgi no tā, kādā formā veikta ārējā izmeklēšana, tajā iegūto informāciju aizsargā attiecīgi noteikumi.

2. Neatkarīgi no tā, kādā formā veikta iekšējā izmeklēšana, tajā nodotā vai iegūtā informācija ir profesionāls noslēpums, un to aizsargā noteikumi, kas attiecas uz Eiropas Kopienu iestādēm.

Šādu informāciju var darīt zināmu tikai tām personām Eiropas Kopienu vai dalībvalstu iestādēs, kurām šī informācija jāzina amata pienākumu veikšanai, un to var izmantot tikai tam, lai novērstu krāpšanu, korupciju vai kādu citu nelikumīgu darbību.

3. Direktors nodrošina to, ka [OLAF] darbinieki un citas personas, kas darbojas viņa pakļautībā, ievēro Kopienas un attiecīgo valstu noteikumus par personas datu aizsardzību, īpaši tos, kas paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti [(OV 1995, L 281, 31. lpp.)].

4. [OLAF] direktors un 11. pantā minētās Uzraudzības komitejas locekļi nodrošina šā panta un Līguma 286. un 287. panta piemērošanu.”

5 Šīs pašas regulas 9. pantā “Ziņojums par izmeklēšanu un turpmāka rīcība” bija noteikts:

“1. Kad pabeigta [OLAF] veiktā izmeklēšana, [OLAF] direktora vadībā sagatavo ziņojumu, kurā norāda konstatētos faktus, finanšu zaudējumus, ja tādi ir, un izmeklēšanas secinājumus, tostarp [OLAF] direktora ieteikumus par turpmāku rīcību.

2. Sagatavojot šādus ziņojumus, ņem vērā attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos noteiktās procedūras prasības. Tā sagatavoti ziņojumi kļūst par pierādījumiem administratīvās lietās vai tiesvedībā tajā dalībvalstī, kurā šo ziņojumu izmantošana izrādās vajadzīga, tieši tāpat un ar tādiem pašiem nosacījumiem kā attiecīgās valsts administratīvo inspektoru sagatavotie administratīvie ziņojumi. Uz tiem attiecas tādi paši vērtēšanas noteikumi kā tie, ko piemēro valsts administratīvo inspektoru sagatavotiem administratīviem ziņojumiem, un tiem ir tāda pati vērtība kā šādiem ziņojumiem.

3. Pēc ārējās izmeklēšanas sagatavotus ziņojumus un jebkurus citus dokumentus, kas ar to saistīti, nosūta attiecīgo dalībvalstu kompetentām iestādēm saskaņā ar noteikumiem, kas attiecas uz ārējo izmeklēšanu.

4. Pēc iekšējās izmeklēšanas sagatavotus ziņojumus un jebkurus citus dokumentus, kas ar to saistīti, nosūta attiecīgajai iestādei, organizācijai, birojam vai aģentūrai. Iestāde, organizācija, birojs vai aģentūra veic tādus pasākumus, īpaši disciplinārus pasākumus vai prasības ierosināšanu tiesā, kādus prasa šīs izmeklēšanas rezultāti, un par to ziņo [OLAF] direktoram termiņā, kādu tas noteicis sava ziņojuma secinājumos.”
- 6 Regulas Nr. 1073/1999 10. pantā “Informācijas nodošana, ko veic [OLAF]” bija paredzēts:
- “1. Neskarot šīs regulas 8., 9. un 11. pantu un [Padomes] Regulas (Euratom, EK) Nr. 2185/96 [(1996. gada 11. novembris) par pārbaudēm un apskatēm uz vietas, ko Komisija veic, lai aizsargātu Eiropas Kopienu finanšu intereses pret krāpšanu un citām nelikumībām (OV 1996, L 292, 2. lpp.),] noteikumus, [OLAF] jebkurā laikā var nodot attiecīgo dalībvalstu kompetentām iestādēm ārējā izmeklēšanā iegūto informāciju.
2. Neskarot šīs regulas 8., 9. un 11. pantu, [OLAF] direktors nodod attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm informāciju, ko [OLAF] iekšējā izmeklēšanā ieguvis par jautājumiem [nodarījumiem], kuri var būt par iemeslu krimināllietai. Saskaņā ar izmeklēšanas prasībām viņš reizē informē attiecīgo dalībvalsti.
3. Neskarot šīs regulas 8. un 9. pantu, [OLAF] var jebkurā laikā nodot attiecīgajai iestādei, organizācijai, birojam vai aģentūrai iekšējā izmeklēšanā iegūto informāciju.”

II. Tiesvedības priekšvēsture

- 7 Strīda priekšvēsturi Vispārējā tiesa ir izklāstījusi pārsūdzētā sprieduma 2.–18. punktā, un šīs tiesvedības vajadzībām to var apkopot šādi.
- 8 1996. gadā Eiropas Kopienu Statistikas birojs (*Eurostat*) izveidoja statistikas informācijas pārdošanas punktu (*datashops*) tīklu. Dalībvalstīs *datashops*, kuriem nav juridiskas personas statusa, principā bija integrēti valsts statistikas institūtos, izņemot Beļģiju, Spāniju un Luksemburgu, kur tos pārvaldīja komercsabiedrības. Šim mērķim tika noslēgti trīspusēji nolīgumi starp *Eurostat*, Eiropas Savienības Publikāciju biroju (PB) un struktūru, kurā darbojās *datashop*.
- 9 No 1996. līdz 1999. gadam *Planistat Europe*, ko vadīja H.-P. Charlot, ar *Eurostat* noslēdza pamatnolīgumus par dažādu pakalpojumu sniegšanu, tostarp par personāla nodrošināšanu *datashops*.
- 10 Kopš 2000. gada 1. janvāra *Planistat Europe* tika uzticēta *datashops* pārvaldība Briselē (Beļģija), Madridē (Spānija) un Luksemburgā (Luksemburga). Tai bija jāpārskaita Komisijai visu šo trīs *datashops* apgrozījums.
- 11 1999. gada septembrī *Eurostat* Iekšējās revīzijas dienests sagatavoja ziņojumu par pārkāpumiem *Planistat Europe* nodrošinātajā *datashops* pārvaldībā.
- 12 2000. gada 17. martā Komisijas Finanšu kontroles ģenerāldirektorāts pārsūtīja šo ziņojumu OLAF.

- 13 2003. gada 18. martā pēc iekšējās izmeklēšanas (IO/2000/4097), kurā tika pārbaudīta *datashops* tīkla ieviešanas, rēķinu izrakstīšanas un finansējuma izmantošanas kārtība, kā arī Eiropas Savienības ierēdņu iespējama iesaiste, OLAF attiecībā uz *Planistat Europe* nolēma uzsākt ārējo izmeklēšanu OF/2002/0510.
- 14 2003. gada 19. martā OLAF saistībā ar notiekošo izmeklēšanu nodeva Francijas tiesu iestādēm informāciju par nodarījumiem, kuri, šā biroja ieskatā, varēja tikt kvalificēti kā kriminālsodāmi (turpmāk tekstā – “2003. gada 19. marta paziņojums”). Pamatojoties uz to, 2003. gada 4. aprīlī *procureur de la République de Paris* (Republikas prokurors Parīzē, Francija) uzdeva *Tribunal de grande instance de Paris* (Parīzes Vispārējā pirmās instances tiesa, Francija) izmeklētājtiesnesim uzsākt izziņu par nelikumīgi iegūtu līdzekļu saņemšanu un līdzdalību ļaunprātīgā uzticības izmantošanā.
- 15 2003. gada 16. maijā ziņas par šo informācijas nodošanu parādījās presē un Komisija par to saņēma Eiropas Parlamenta deputātu uzdotus rakstveida jautājumus.
- 16 Komisija un OLAF publicēja vairākus paziņojumus preseī; tikai divos no tiem bija pieminēta sabiedrība *Planistat Europe*. Tā, Komisijas 2003. gada 9. jūlija paziņojumā preseī pirmo reizi bija atsauce uz *Planistat Europe*, savukārt 2003. gada 23. jūlija paziņojumā preseī Komisija apstiprināja savu lēmumu izbeigt ar *Planistat Europe* noslēgtos nolīgumus.
- 17 2003. gada 10. jūlijā Komisija iesniedza Republikas prokuroram Parīzē sūdzību civiltiesiskā kārtībā pret X par ļaunprātīgu uzticības izmantošanu un citiem pārkāpumiem, kas varētu izrietēt no sūdzībā izklāstītajiem nodarījumiem.
- 18 2003. gada 10. septembrī H.-P. Charlot tika apsūdzēts par nelikumīgi iegūtu līdzekļu saņemšanu un uzticības ļaunprātīgu izmantošanu.
- 19 2003. gada 23. jūlija Komisija izbeidza attiecīgos ar *Planistat Europe* noslēgtos nolīgumus.
- 20 2003. gada 25. septembrī OLAF izbeidza gan iekšējo izmeklēšanu IO/2000/4097, gan ārējo izmeklēšanu OF/2002/0510.
- 21 2013. gada 9. septembrī *Tribunal de grande instance de Paris* izmeklētājtiesnesis attiecībā uz visām personām, kurām kriminālprocesā tika celta apsūdzība, izdeva rīkojumu par tiesvedības izbeigšanu, kuru Komisija pārsūdzēja.
- 22 Ar 2014. gada 23. jūnija spriedumu *Cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa, Francija) noraidīja Komisijas apelācijas sūdzību un apstiprināja rīkojumu par tiesvedības izbeigšanu.
- 23 Ar 2016. gada 15. jūnija spriedumu *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa, Francija) noraidīja Komisijas iesniegto kasācijas sūdzību par 2014. gada 23. jūnija spriedumu, tādējādi izbeidzot tiesvedību.
- 24 2020. gada 10. septembrī apelācijas sūdzības iesniedzēji nosūtīja Komisijai brīdinājuma vēstuli, prasot, lai tā tiem samaksā naudas summu 11,6 miljonu EUR apmērā kā atlīdzinājumu par apgalvoto kaitējumu, kas nodarīts it īpaši tādēļ, ka tā iesniegusi sūdzību, un par šo jautājumu publicējusi paziņojumus preseī.

- 25 2020. gada 15. oktobrī Komisija noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgumu, uzskatot, ka nav īstenojušies nosacījumi, lai iestātos Eiropas Savienības ārpuslīgumiskā atbildība.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 26 Ar prasības pieteikumu, kas 2020. gada 15. decembrī iesniegts Vispārējās tiesas kancelejā, *Planistat Europe* un *H.-P. Charlot* cēla prasību, kas pamatota ar LESD 268. pantu, lūdzot, pirmām kārtām, atlīdzināt *H.-P. Charlot* morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts tādēļ, ka *OLAF* ir nodevis valsts iestādēm informāciju par nodarījumiem, kurus var kvalificēt kā kriminālsodāmus, kā arī tādēļ, ka Komisija minētajām iestādēm ir iesniegusi sūdzību pirms beigusies *OLAF* izmeklēšana, un, otrām kārtām, atlīdzināt materiālo kaitējumu, kas tiem esot radies tādēļ, ka tika laužti starp *Planistat Europe* un Komisiju noslēgtie līgumi.
- 27 Šīs prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvoja, ka *OLAF* un Komisija nav izpildījuši rūpības pienākumu, nav ievērojuši labas pārvaldības principu un nevainīguma prezumpciju, kā arī ir aizskāruši tiesības uz aizstāvību, kādas tās nostiprinātas Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (turpmāk tekstā – “Harta”). Tie būtībā norāda, ka *OLAF* un Komisija ir pieļāvuši kļūdas, pirmkārt, tādēļ, ka nodevuši Francijas tiesu iestādēm informāciju par nodarījumiem, kas var būt kvalificējami kā kriminālsodāmi, kā arī, otrkārt, tādēļ, ka ir iesnieguši sūdzību par X, kuras rezultātā pret tiem uzsākts kriminālprocess, un ka šis process veikts nepamatoti. Kā norāda apelācijas sūdzības iesniedzēji, šie pārkāpumi, ko pieļāvis *OLAF* un Komisija, ir tieši saistīti ar morālo un mantisko kaitējumu, kuru tie lūdz atlīdzināt.
- 28 Vispārējā tiesa noraidīja minēto prasību daļēji kā nepieņemamu – tādēļ, ka iestāties Eiropas Savienības Tiesas statūtu 46. pantā paredzētais piecu gadu noilguma termiņš, – un daļēji kā nepamatotu.

IV. Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

- 29 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ar to, pirmām kārtām, ir atzīts, ka attiecībā uz daļu no apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumiem ir iestāties noilgums, un, otrām kārtām, ir noraidīta prasība par Komisijas ārpuslīgumisko atbildību;
 - apmierināt pirmajā instancē izvirzītos prasījumus;
 - piespriest Komisijai publiski atzīt, ka tā attiecībā uz tiem ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā; un
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.
- 30 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:
- apelācijas sūdzību noraidīt un
 - piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

V. Par apelācijas sūdzību

- 31 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 169. panta 1. punktu “apelācijas sūdzībā lūdz pilnībā vai daļēji atcelt Vispārējās tiesas nolēmumu, kāds ietverts tā rezolutīvajā daļā”. Turklāt atbilstoši Reglamenta 170. panta 1. punktam par pamatotu atzītā apelācijas sūdzībā lūdz pilnībā vai daļēji apmierināt tādus pašus prasījumus, kādus lūgts apmierināt pirmajā instancē, neiesniedzot jaunus prasījumus.
- 32 Prasītāju trešais prasījums, ar kuru tiek lūgts piespriest Komisijai publiski atzīt, ka tā attiecībā uz tiem ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, nav vērsts ne uz Vispārējās tiesas sprieduma atcelšanu, nedz arī uz to, lai tiktu apmierināti pirmajā instancē izvirzītie prasījumi, jo, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma un kā ir apstiprināts, izlasot prasības pieteikumu pirmajā instancē, kas ietverts pirmās instances lietas materiālos, kuri nodoti Tiesai saskaņā ar Reglamenta 167. panta 2. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēji šādu prasījumu pirmajā instancē nebija izvirzījuši. Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzēju trešais prasījums ir jauns prasījums un kā tāds jānoraida kā nepieņemams.
- 33 Turklāt apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza trīs pamatus. Ar pirmo pamatu, kas izvirzīts galvenokārt, tie Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir pieļāvusi kļūdu, apstiprinot kļūdainu interpretāciju nodarījumiem, ar ko radīts kaitējums. Otrajā pamatā, kas izvirzīts pakārtoti, tie apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdas saistībā ar Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos. Ar trešo pamatu tie Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka nebija jāpārbauda, vai apgalvotais kaitējums patiešām ir nodarīts un vai pastāv cēloņsakarība.

A. Par pirmo pamatu

- 34 Ar pirmo pamatu, kas sadalīts divās daļās – attiecīgi par morālo kaitējumu un mantisko kaitējumu, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 36. punktā norādot, ka viņi pārmet Komisijai, ka tā nodarījusi morālo kaitējumu *H.-P. Charlot* saistībā ar viņa apsūdzību kriminālprocesā Francijas tiesībaizsardzības iestādēs, kā arī mantisko kaitējumu tādēļ, ka izbeigti visi ar *Planistat Europe* noslēgtie līgumi, ir sagrozījusi viņu argumentāciju. Šis sagrozīšanas rezultātā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, definējot nodarījumus, kas izraisījuši kaitējumu, kuru tie lūdz atlīdzināt, un tādēļ visa tās analīze esot kļūdaina, it īpaši pārsūdzētā sprieduma 116. punkts, kurā Vispārējā tiesa prasību noraidīja kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

1. Par pirmā pamata pirmo daļu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 35 Ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu, kļūdaini nosakot nodarījumu, kurš izraisījis apgalvoto morālo kaitējumu.
- 36 Šajā ziņā tie apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi to argumentāciju, uzskatīdama, ka to prasība attiecas tikai uz morālo kaitējumu, kas esot radies tādēļ, ka *OLAF* nosūtīja 2003. gada 19. marta paziņojumu, nevis uz kaitējumu, kāds izriet no šīs nosūtīšanas “plašas atspoguļošanas plašsaziņas līdzekļos”. Tie apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdijusies, nosakot nodarījumus, kas izraisījuši kaitējumu, kuru tie lūdz atlīdzināt.

- 37 Šajā ziņā no prasības pieteikuma pirmajā instancē izrietot, ka, pēc apelācijas sūdzības iesniedzēju domām, OLAF un Komisija ir pieļāvuši vairākas kļūdas: pirmām kārtām, tos “nomelnojot” 2003. gada 19. marta paziņojumā, ko tie nosūtīja Francijas tiesu iestādēm, un, otrām kārtām, iesniedzot šī sprieduma 17. punktā minēto sūdzību civiltiesiskā kārtībā, to plaši atspoguļojot plašsaziņas līdzekļos un sniedzot paziņojumu preseī, kurā tie apzināti esot “nopludinājuši” informāciju, kas attiecas uz šo paziņojumu, un snieguši “nomelnojošus” izteikumus. Tieši šo pārkāpumu kombinācija esot aizskārusi sabiedrības *Planistat Europe* vadītāja H.-P. Charlot godu un reputāciju.
- 38 Komisija uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija izriet no pārsūdzētā sprieduma kļūdainas interpretācijas.

b) Tiesas vērtējums

- 39 Vispirms jākonstatē, ka, pretēji tam, ko būtībā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēji, Vispārējā tiesa ņēma vērā, ka tie ir atsaukušies uz morālo kaitējumu, kurš izrietējis no tā, ka OLAF plašsaziņas līdzekļos plaši atspoguļojis 2003. gada 19. marta paziņojuma nosūtīšanu. Proti, no pārsūdzētā sprieduma 47. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā šo apgalvoto morālo kaitējumu, vienlaikus uzskatot, ka tam ir tūlītējs raksturs un ka tādēļ attiecībā uz to ir iestājies noilgums atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 46. pantam, kā arī šī sprieduma 34. un 35. punktā minētajiem judikatūrā nostiprinātajiem principiem. No tā izriet, ka, ciktāl ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai pirmajā instancē iesniegtā prasības pieteikuma sagrozīšanu, neņemot vērā apgalvoto morālo kaitējumu, kas izriet no minētā paziņojuma atspoguļošanas plašsaziņas līdzekļos, pirmā daļa ir balstīta uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju un tādēļ jānoraida kā nepamatota.
- 40 Savukārt, ciktāl pirmā daļa ir jāsaprot tādējādi, ka tajā esot pārmesta apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācijas sagrozīšana, jo Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka apgalvotais kaitējums, kurš izriet no minētā paziņojuma pārsūtīšanas kopā ar šā fakta atspoguļošanu plašsaziņas līdzekļos, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, kā arī Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kura atcelšana tiek lūgta, apstrīdētās pamatojuma daļas, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti apelācijas sūdzības pamatošanai, jo pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats ir nepieņemami (spriedums, 2023. gada 21. septembris, *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products* u.c./Komisija, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 162. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 41 No šīm tiesību normām izrietošajai prasībai norādīt pamatojumu neatbilst apelācijas sūdzība, kurā nav pat ietverta argumentācija, kas ir konkrēti veltīta tās tiesību kļūdas identificēšanai, kura esot pieļauta pārsūdzētajā spriedumā vai rīkojumā, bet ir tikai atkārtoti pamati un argumenti, kas jau iesniegti Vispārējai tiesai, tostarp tie, kas balstīti uz faktiem, kurus šī tiesa skaidri noraidījusi. Proti, šāda apelācija patiesībā ir prasība, kas vērsta uz to, lai vienkārši panāktu Vispārējai tiesai iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, un tas nav Tiesas kompetencē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 27. aprīlis, PL/Komisija, C-537/21 P, EU:C:2023:363, 125. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 42 Šajā ziņā jānorāda: lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir kļūdaini izklāstījusi viņu izstrādāto argumentāciju, tomēr paši apelācijas sūdzības iesniedzēji nav identificējuši nevienu tiesību kļūdu, kas izrietot no šī, iespējams, kļūdainā izklāsta minētajā spriedumā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 4. jūnijs, *Andechser Molkerei Scheitz*/Komisija, C-682/13 P, EU:C:2015:356, 59. punkts).
- 43 It īpaši, kā to pamatoti norādījusi Komisija, apelācijas sūdzības iesniedzēji neizvirza nedz argumentus, lai apstrīdētu pārsūdzētā sprieduma 47. punktā ietverto un šī sprieduma 39. punktā atgādināto Vispārējās tiesas apsvērumu, nedz arī pārsūdzētā sprieduma 34. un 35. punktā minētos judikatūrā nostiprinātos principus.
- 44 Tādēļ pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida daļēji kā nepieņemama un daļēji kā nepamatota.

2. Par pirmā pamata otro daļu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 45 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu, secinot, ka apgalvoto mantisko kaitējumu izraisījušais faktors bija 2003. gadā starp *Planistat Europe* un Komisiju noslēgto līgumu izbeigšana, lai gan no prasības pieteikuma pirmajā instancē skaidri izrietot, ka šo kaitējumu veido šīs sabiedrības kapitāla daļu vērtības zudums, kā arī šīs sabiedrības “paralizēšana” un “plaukstoša uzņēmuma gandrīz pilnīga izzušana” OLAF un Komisijas goda un cieņu aizskarošas rīcības dēļ. Minētais kaitējums esot ilglaicīgs, nevis tūlītējs kaitējums, kas esot radies šo līgumu izbeigšanas dēļ. Tas, ka *Cour de cassation* 2016. gada 15. jūnijā apstiprināja *tribunal de grande instance de Paris* izmeklētājtiesneša rīkojumu par tiesvedības izbeigšanu, ar kuru apstiprināts, ka *H.-P. Charlot* nav vainīgs, *a posteriori* ļautu kvalificēt šo apmelojošo rīcību kā “prettiesisku”. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējai tiesai esot bijis pilnīgi citādi jāanalizē viņu prasība par zaudējumu atlīdzību, kas minēta šī sprieduma 24. punktā, it īpaši attiecībā uz noilgumu to prasībai pret Savienību ārpuslīgumiskās atbildības jomā.
- 46 Komisija apstrīd šos argumentus.

b) Tiesas vērtējums

- 47 Lai gan ir taisnība, ka prasības pieteikumā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēji ir norādījuši, ka mantisko kaitējumu, kas tiem esot nodarīts, veido *Planistat Europe* kapitāla daļu vērtības zaudējums, kā arī tās “paralizēšana” un “plaukstoša uzņēmuma gandrīz pilnīga izzušana” OLAF un Komisijas goda un cieņu aizskarošas rīcības dēļ, tomēr – kā formulēts pašā prasības pieteikumā – vērtības zaudējums esot radies, pirmām kārtām, šīs sabiedrības ar Komisiju noslēgto līgumu izpildes apturēšanas un vēlāk – izbeigšanas dēļ, kā arī, otrām kārtām, ar citiem klientiem noslēgto līgumu izbeigšanas dēļ. Tātad nevar uzskatīt, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi to argumentāciju šajā jautājumā, tādēļ, ciktāl pirmā pamata otrā daļa attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācijas iespējamu sagrozīšanu, tā ir jānoraida kā nepamatota.
- 48 Turklāt jākonstatē, ka attiecībā uz līgumu, kas noslēgti starp minēto sabiedrību un Komisiju, izbeigšanu apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 58.–61. punktā ir uzskatījusi, ka šis mantiskais kaitējums ir tūlītējs, tādēļ attiecībā uz prasību atlīdzināt šos zaudējumus bija iestājies noilgums, tomēr – pretēji šī sprieduma 40. un

41. punktā atgādinātajai judikatūrai – tā nav norādījusi, kādā ziņā šajā argumentācijā ir pieļauta tiesību kļūda, un tādējādi šī apelācijas sūdzības daļa, kurā atkārtoti pirmajā instancē izvirzītie argumenti, ir vērsta uz to, lai panāktu, ka tiek pārskatīts to prasības pieteikums Vispārējā tiesā, tādēļ tā jānoraida kā nepieņemama.
- 49 Attiecībā uz mantisko kaitējumu ar citiem klientiem noslēgto līgumu izbeigšanas dēļ ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 62. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav iesnieguši nevienu pierādījumu, kas ļautu tostarp konstatēt precīzu brīdi, kad šāds kaitējums ir materializējies.
- 50 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka gadījumā, ja Vispārējā tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, atbilstoši LESD 256. pantam Tiesas kompetencē ir pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un no tās izrietošās tiesiskās sekas (spriedums, 2021. gada 14. oktobris, *NRW.Bank/CRU*, C-662/19 P, EU:C:2021:846, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādēļ faktu izvērtējums, ja vien nav sagrozīti Vispārējai tiesai iesniegtie pierādījumi, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir jāpārbauda Tiesai (spriedums, 2021. gada 25. marts, *Deutsche Telekom/Komisija*, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 51 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēji neapgalvo faktu vai pierādījumu sagrozīšanu, to argumentācija arī ir jānoraida kā šajā ziņā nepieņemama.
- 52 Tādējādi pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji nepieņemama.
- 53 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

B. Par otro pamatu

- 54 Otrais pamats, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka ir pieļauta tiesību kļūda saistībā ar Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos, ir sadalīts trīs daļās, kas būtībā attiecas: pirmkārt, uz kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi saistībā ar *OLAF* un Komisijas goda un cieņu aizskarošas rīcības prettiesiskumu, otrkārt, uz kļūdu saistībā ar *OLAF* rīcības prettiesiskumu, ciktāl tas, nepastāvot pietiekamiem netiešiem pierādījumiem, Francijas iestādēm nodevis informāciju par nodarījumiem, kas var tikt kvalificēti kā kriminālsodāmi, un, treškārt, uz kļūdu saistībā ar Komisijas rīcības prettiesiskumu.

1. Par otrā pamata otrās daļas pirmo iebildumu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 55 Ar otrā pamata otrās daļas pirmo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriežot, ka *OLAF* nav pieļāvis kļūdu, nododams Francijas tiesu iestādēm informāciju par nodarījumu, kas var tikt kvalificēts kā kriminālsodāms.
- 56 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā apgalvo, ka attiecīgais prettiesiskums bija sekas tam, ka *OLAF* neievēroja rūpības pienākumu un ka tam bija jāpārbauda informācija, ko tas nodevis valsts iestādēm.

- 57 Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 82.–92. punktā ir pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka no Regulas Nr. 1073/1999 10. panta un 13. apsvēruma izriet, ka *OLAF* ir tiesības vērsties tiesu iestādē, tostarp pirms ārējās izmeklēšanas beigām, ja tas uzskata, ka tā rīcībā ir informācija vai pierādījumi, ar ko pamatojama tiesas izmeklēšanas uzsākšana vai kas ir šādi izmeklēšanai lietderīgi pierādījumi. Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 88. punktā norādīja, ka 2003. gada 19. martā *OLAF* rīcībā jau bija informācija vai pierādījumi, kas ļāva uzskatīt, ka aplūkojamie nodarījumi var tikt kvalificēti kā kriminālsodāmi. Vispārējā tiesa minētā sprieduma 90. un 91. punktā esot kļūdaini secinājusi, ka *OLAF* nav pieļāvis nekādu kļūdu un it īpaši – ka tas nav pārkāpis ne labas pārvaldības principu, ne saprātīga termiņa ievērošanas principu.
- 58 Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, nododams Francijas iestādēm nepatiesu informāciju, *OLAF* neesot rīkojies pietiekami piesardzīgi, un tas esot uzskatāms par šā biroja datu pārbaudīšanas pienākuma – un tārad labas pārvaldības principa – pārkāpumu.
- 59 Komisija apgalvo, ka otrā pamata otrās daļas pirmais iebildums ir jānoraida kā daļēji acīmredzami nepieņemams un daļēji nepamatots.
- 60 Komisija norāda: apelācijas sūdzības iesniedzēji tiecas panākt faktu pārskatīšanu, tomēr neapgalvojot, ka tie būtu sagrozīti, un neidentificējot tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi.
- 61 Attiecībā uz lietas būtību Komisija apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītie argumenti nav pamatoti. Attiecībā uz Vispārējās tiesas vērtējumu, ka 2003. gada 19. marta paziņojuma pārsūtīšanas dienā *OLAF* rīcībā bija pietiekama informācija, lai to nosūtītu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 87. un 89. punktā esot pamatoti ņēmusi vērā, pirmām kārtām, to, ka minētajā paziņojumā ietvertā informācija bija tādas izmeklēšanas rezultāts, kas uzsākta 1999. gadā, pamatojoties uz *Eurostat* veiktas revīzijas ziņojumu, un, otrām kārtām, to, ka izmeklēšana OF/2002/0510 bija iekšējās izmeklēšanas IO/2000/4097 ārējā sadaļa.
- 62 Turklāt Komisija uzskata: fakts, ka Francijas tiesas nonāca pie atšķirīga secinājuma nekā *OLAF*, nevar likt apšaubīt *OLAF* izmeklēšanu un pats par sevi neļauj pierādīt, ka *OLAF* ir pieļāvis kļūdu, kas ir labas pārvaldības principa pārkāpums attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem.

b) Tiesas vērtējums

1) Par pieņemamību

- 63 Jākonstatē, ka, lai gan daži argumenti, kas izvirzīti otrā pamata otrās daļas pirmā iebilduma pamatojumam, varētu būt izklāstīti skaidrāk, tomēr to mērķis būtībā ir apstrīdēt nevis pašu Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, bet gan šīs tiesas secinājumu, atbilstoši kuram konstatētie fakti neļauj uzskatīt, ka *OLAF* būtu pieļāvis kļūdu, nododot valsts tiesu iestādēm informāciju, citiem vārdiem sakot, – Vispārējās tiesas veikto šo faktu juridisko kvalifikāciju. Taču saskaņā ar šī sprieduma 50. punktā atgādināto judikatūru faktu juridiskā kvalifikācija ir tiesību jautājums, kas var tikt izvirzīts apelācijas tiesvedībā un uz ko attiecas Tiesas kompetence veikt pārbaudi.
- 64 Tādēļ ir jāuzskata, ka otrā pamata otrās daļas pirmais iebildums ir pieņemams.

2) Par lietas būtību

- 65 Ar otrā pamata otrās daļas pirmo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka *OLAF* nav pārkāpis labas pārvaldības principu, pirms ārējās izmeklēšanas ziņojuma pabeigšanas informēdams Francijas tiesu iestādes.
- 66 Šajā ziņā jāatgādina, ka starp tiem nosacījumiem, kas jāizpilda, lai saskaņā ar LESD 340. panta otro daļu iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība, ietilpst prasība par pietiekami būtisku tiesību normas, ar kuru privātpersonām piešķir tiesības, pārkāpumu (spriedums, 2017. gada 30. maijs, *Safa Nicu Sepahan/Padome*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 29. punkts).
- 67 Šāds pārkāpums ir pierādīts, ja no tā izriet, ka attiecīgā iestāde acīmredzami un būtiski ir pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas. Šajā ziņā vērā ņemamie elementi ir pārkāptā noteikuma skaidrības un precizitātes pakāpe, kā arī rīcības brīvības, kas ar pārkāpto noteikumu ir piešķirta Savienības iestādēm, apjoms (spriedums, 2017. gada 30. maijs, *Safa Nicu Sepahan/Padome*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 68 Kā ģenerālvokāte atgādinājusi secinājumā 42. punktā, Hartas 41. pantā nostiprinātās tiesības uz labu pārvaldību ietver Savienības administrācijas pienākumu ievērot pienācīgu rūpību, un šai administrācijai ir jārikojas rūpīgi un piesardzīgi, jo šī pienākuma neievērošana ir tādas tiesību normas pārkāpums, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 16. decembris, *Masdar (UK)/Komisija*, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 91.–93. punkts).
- 69 Konkrētāk, attiecībā uz labas pārvaldības principa un tam raksturīgā rūpības pienākuma sekām *OLAF* iespējai nodot informāciju valsts tiesu iestādēm no Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 1. punkta izriet, ka “[*OLAF*] jebkurā laikā var nodot attiecīgo dalībvalstu kompetentajām iestādēm ārējā izmeklēšanā iegūto informāciju”.
- 70 No šīs regulas 1. apsvēruma arī izriet, ka šī iespēja ir jāizmanto, ņemot vērā Savienības finanšu interešu aizsardzības un cīņas pret krāpšanu un citām nelikumīgām darbībām, kas kaitē Savienības finanšu interesēm, mērķus.
- 71 Turklāt saskaņā ar minētās regulas 5. apsvērumu *OLAF* ir atbildīgs ne vien par finanšu interešu aizsardzību, bet arī par visām darbībām, kuras attiecas uz Savienības interešu aizsardzību pret nelikumīgu rīcību, kas var būt cēlonis administratīvai izskatīšanai vai krimināllietai. Tātad, lai sasniegtu šos mērķus, *OLAF* veic iekšēju un ārēju izmeklēšanu, kuras rezultāti atbilstoši šīs pašas regulas 9. pantam tiek izklāstīti izmeklēšanas ziņojumā, ko ārējas izmeklēšanas gadījumā nosūta dalībvalstu kompetentajām iestādēm vai iekšējas izmeklēšanas gadījumā – attiecīgajai iestādei, organizācijai, birojam vai aģentūrai saskaņā ar attiecīgi šī panta 3. un 4. punktu.
- 72 Šajā ziņā no minētā panta 2. punkta izriet, ka *OLAF* sagatavoti ziņojumi “kļūst par pierādījumiem administratīvās lietās vai tiesvedībā tajā dalībvalstī, kurā šo ziņojumu izmantošana izrādās vajadzīga, tieši tāpat un ar tādiem pašiem nosacījumiem kā attiecīgās valsts administratīvo inspektoru sagatavotie administratīvie ziņojumi”.

- 73 Kā apstiprināts Regulas Nr. 1073/1999 13. apsvērumā, no tā izriet, ka galīgajā ziņojumā ietvertie *OLAF* izmeklēšanas secinājumi automātiski neizraisa tiesvedības uzsākšanu, jo kompetentām iestādēm ir tiesības izlemt, kādas turpmākās darbības pēc šī ziņojuma ir jāveic, un tādējādi tās ir vienīgās iestādes, kurām ir tiesības pieņemt nolēmumus, kas var ietekmēt to personu tiesisko stāvokli, attiecībā uz kurām ziņojumā ir ieteikts šādu procesu uzsākt.
- 74 Proti, kā ģenerālvokāte norādījusi secinājumu 45. punktā, *OLAF* iesniegtos pierādījumus var papildināt un pārbaudīt valsts iestādes, kuru rīcībā ir plašākas izmeklēšanas pilnvaras nekā tās, kas ir šā biroja rīcībā.
- 75 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, lai gan, protams, *OLAF* ir ne tikai iespēja, bet arī pienākums pat pirms izmeklēšanas pabeigšanas un galīgā ziņojuma sagatavošanas nodot kompetentajām valsts iestādēm, tostarp tiesu iestādēm, visu atbilstošo informāciju, kas var pamatot šo iestāžu veiktos pasākumus, tostarp kriminālizmeklēšanas uzsākšanu, tomēr, kā ģenerālvokāte būtībā norādījusi secinājumu 47. punktā, *OLAF*, pieņemot lēmumu par šādas informācijas nodošanu, ir jāņem vērā šī sprieduma 68. punktā minētais rūpības pienākums un jāievēro zināma piesardzība, jo šis birojs rīkojas nevis kā “trauksmes cēlētājs”, bet gan kā birojs, kuram ir izmeklēšanas pilnvaras, un šāda informācija tiek nodota starp divām iestādēm, kurām ir šādas pilnvaras. Tā tas ir vēl jo vairāk tādēļ, ka vērsšanās pie valsts iestādēm var būt par pamatu uzsākt gan tiesvedību, gan civilprocesu, gan kriminālprocesu.
- 76 No tā izriet, ka, lai izpildītu savu rūpības pienākumu, *OLAF* pirms informācijas nodošanas valsts iestādēm saskaņā ar Regulu Nr. 1073/1999 atbilstoši šīs regulas 10. apsvērumam ir jāpārlicinās, ka šī informācija ir pietiekami ticama un pamato to, ka šīs iestādes veic pasākumus, kas ietilpst to kompetencē, tostarp vajadzības gadījumā uzsāk tiesas izmeklēšanu.
- 77 No tā – kā ģenerālvokāte norādījusi secinājumu 49. punktā – izriet, ka tad, ja (kā tas ir šajā gadījumā) Vispārējai tiesai ir jānosaka, vai *OLAF* ir ievērojis rūpības pienākumu attiecībā uz informācijas nodošanu valsts iestādēm, tai ir jāpārbauda, vai šīs nodošanas brīdī *OLAF* rīcībā bija vairāk pierādījumu nekā vienkāršas šaubas, tomēr neprasot būtiskus pierādījumus, kam vairs nav nepieciešamas izmeklēšanas darbības.
- 78 Tādējādi šajā lietā Vispārējai tiesai, pirmām kārtām, bija jāpārbauda 2003. gada 19. marta paziņojumā ietvertās informācijas vai pierādījumu ticamība un saturs, kā arī nodoms, ar kādu šī informācija vai pierādījumi tika nodoti Francijas tiesu iestādēm, un, otrām kārtām, jānosaka, vai minētā informācija vai pierādījumi var pamatot tiesas izmeklēšanas uzsākšanu vai būt šādai izmeklēšanai noderīgi pierādījumi. Šajā ziņā Vispārējai tiesai vajadzēja noteikt, vai *OLAF* rīcībā bija pietiekami precīzas materiālas norādes, kas liecina, ka bija ticami iemesli uzskatīt, ka nosūtītā informācija attiecās uz nodarījumiem, kuri var tikt kvalificēti kā kriminālsodāmi.
- 79 Pārsūdzētā sprieduma 87. punktā Vispārējā tiesa, pirmkārt, konstatēja, ka no 2003. gada 19. marta paziņojuma izriet, ka tajā ietvertā informācija bija tādas izmeklēšanas rezultāts, kas bija sāka, pamatojoties uz *Eurostat* 1999. gada septembra iekšējās revīzijas ziņojumu, proti, pirms gandrīz trīs ar pusi gadiem, un, otrkārt, konstatēja, ka minētajā paziņojumā bija atspoguļots institucionālais ietvars, kurā šis paziņojums iekļāvās, bija atklāta notikumu, uz kuriem attiecās izmeklēšana, hronoloģija, sākot no *datashops* tīkla izveides 1995. un 1996. gadā, bija paskaidrotas finansiālās attiecības šajā tīklā un detalizēti izklāstīti izmeklēšanā izdarītie konstatējumi. Minētā sprieduma 88. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka 2003. gada 19. martā *OLAF* rīcībā jau bija informācija vai pierādījumi, kas ļāva uzskatīt, ka aplūkojamie nodarījumi var tikt kvalificēti kā kriminālsodāmi.

- 80 Tādējādi Vispārēja tiesa nav pārbaudījusi nedz 2003. gada 19. marta paziņojumā ietvertās informācijas vai pierādījumu ticamību un saturu, nedz arī nodomu, ar kādu šī informācija vai pierādījumi tika nodoti Francijas tiesu iestādēm, nedz noteikusi, vai minētā informācija vai pierādījumi var pamatot tiesas izmeklēšanas uzsākšanu vai būt šādai izmeklēšanai noderīgi pierādījumi. Šajā ziņā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu.
- 81 Tādēļ otrā pamata otrās daļas pirmais iebildums ir jāapmierina.

2. Par otrā pamata pirmo daļu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 82 Ar otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējai tiesai esot bijis jāatzīst, ka *OLAF* un Komisija ir snieguši apmelojošu paziņojumu, kas ietilpst goda un cieņas aizskāruma jēdzienā un ir uzskatāms vienlaikus par krimināltiesisku un civiltiesisku pārkāpumu 25 no 27 Savienības dalībvalstīm. Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 74. un 76. punktā uzskatot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji, lai atsauktos uz apmelojoša paziņojuma esamību, ir balstījušies uz Francijas krimināltiesību normām, Francijas tiesu judikatūru, kā arī Francijas tiesību doktrīnu. Vispārējai tiesai esot bijuši jāizvērtē apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti, ņemot vērā attiecīgi Hartas 7. un 41. pantā nostiprinātās tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un tiesības uz labu pārvaldību. Šajā ziņā Francijas judikatūra par apmelojošiem paziņojumiem tika minēta tikai kā piemērs, lai pierādītu, ka ar šādu pārkāpumu tiek pārkāpti dalībvalstu tiesību sistēmām kopīgie vispārējie tiesību principi.
- 83 Komisija uzskata, ka šie argumenti ir nepieņemami, jo tie nebija izvirzīti pirmajā instancē. Apelācijas sūdzības iesniedzēji prasības pieteikumā Vispārējā tiesā esot norādījuši, ka ticis sniegts apmelojošs paziņojums, un skaidri atsaukušies uz Francijas Kriminālkodeksu un ar to saistīto valsts judikatūru. To prasības pieteikumā neesot ietverta nekāda argumentācija par goda un cieņas aizskārumu, ar kuru būtu pārkāpts kāds no vispārējiem Savienības tiesību principiem. Turklāt prasības pieteikums neļaujot identificēt argumentāciju par goda un cieņas aizskāruma esamību, kas būtu kādas Savienības tiesību normas vai vispārējā principa pārkāpums. Katrā ziņā minētie argumenti neesot pamatoti, jo apmelojošs paziņojums nozīmē, ka fakti, par kuriem autors zina, ka tie ir nepatiesi, tiek atklāti ar nodomu nodarīt kaitējumu, un to apelācijas sūdzības iesniedzēji šajā lietā neesot pierādījuši.

b) Tiesas vērtējums

- 84 Attiecībā uz otrā pamata pirmās daļas pieņemamību jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ļaut vienam lietas dalībniekam Tiesā pirmoreiz izvirzīt pamatu, ko tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, nozīmētu ļaut tam vērsties Tiesā, kuras kompetence apelāciju jomā ir ierobežota, paplašinot strīdu salīdzinājumā ar Vispārējā tiesā izskatīto. Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē principā ir tikai pārbaudīt Vispārējās tiesas juridisko risinājumu par tajā izskatītajiem pamatiem (spriedums, 2023. gada 27. aprīlis, *Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo* /Komisija, C-492/21 P, EU:C:2023:354, 100. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 85 Tomēr šajā gadījumā ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo Komisija, apelācijas sūdzības iesniedzēji prasības pieteikumā pirmajā instancē ir norādījuši, ka papildus apmelojošam paziņojumam, kas izriet no informācijas nodošanas Francijas tiesu iestādēm, tika sniegts arī cieņu un godu aizskarošs paziņojums noplūdes presē dēļ saistībā ar šo nodošanu un ka viņi šajā ziņā ir

- skaidri norādījuši citastarp uz Hartas 41. pantā nostiprināto tiesību uz labu pārvaldību, kā arī tiesību uz aizstāvību, tiesību uz nevainīguma prezumpciju un konfidencialitātes pienākuma, kuri tajā arī ir nostiprināti, pārkāpumu.
- 86 Tādējādi Komisijas apgalvojumi par otrā pamata pirmās daļas pieņemamību ir jānoraida.
- 87 Attiecībā uz to pamatotību jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 74. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji ir pamatojušies uz Francijas krimināltiesību normām, Francijas tiesu judikatūru, kā arī Francijas doktrīnu šajā jomā. Tomēr minētā sprieduma 75. punktā tā uzskatīja, ka, lai gan ir taisnība, ka tikai Savienības tiesu kompetencē ir izskatīt prasības par tāda kaitējuma atlīdzināšanu, kurā vainojamas Savienības iestādes, apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvoto faktu interpretācija un tiesiskais regulējums Francijas krimināltiesībās neietilpst Savienības tiesu kompetencē. Šajos apstākļos Vispārējā tiesa apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītos argumentus par apmelojoša paziņojuma esamību pārsūdzētā sprieduma 76. punktā noraidīja kā neefektīvus.
- 88 Kā ģenerālvokāte būtībā norādījusi secinājumu 83. punktā, šī Vispārējās tiesas argumentācija ir balstīta uz acīmredzami kļūdainu pirmajā instancē iesniegtā prasības pieteikuma interpretāciju. Proti, kā jau norādīts šā sprieduma 85. punktā, no prasības pieteikuma izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji savas argumentācijas par *OLAF* un Komisijas rīcības prettiesiskumu apmelojoša paziņojuma dēļ pamatojumam ir atsaukušies uz vispārējiem Savienības tiesību principiem, it īpaši uz Hartas 41. pantā nostiprinātajām tiesībām uz labu pārvaldību. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēji šīs argumentācijas pamatojumam ir atsaukušies uz Francijas tiesībām, tas nepārprotami bija tikai piemērs.
- 89 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, minēto argumentāciju noraidot kā neefektīvu.
- 90 Tādējādi otrā pamata pirmā daļa ir jāapmierina.
- 91 Tādēļ pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ daļā, kurā ar šo spriedumu Vispārējā tiesa kā nepamatotu noraidīja prasību, ciktāl tajā bija lūgts atlīdzināt morālo kaitējumu, kas, kā apgalvots, nodarīts *H.-P. Charlot* tādēļ, ka pret viņu uzsākts kriminālprocess Francijas tiesu iestādēs, un nav jāizvērtē otrā pamata otrās daļas otrais iebildums, otrā pamata trešā daļa, kā arī trešais pamats. Pārējā daļā apelācijas sūdzība ir jānoraida.

VI. Par lietas nodošanu atpakaļ Vispārējai tiesai

- 92 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai gadījumā, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma pieņemšanai Vispārējā tiesā.
- 93 Šajā gadījumā, kā konstatēts, izvērtējot otrā pamata otrās daļas pirmo iebildumu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 82.–92. un 104. punktā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, neizvērtējot nedz 2003. gada 19. marta paziņojumā ietvertās informācijas un pierādījumu ticamību un saturu, nedz nodomu, ar kādu šī informācija vai pierādījumi tika nodoti Francijas tiesu iestādēm, nedz arī to, vai minētā informācija vai pierādījumi varēja pamatot tiesas izmeklēšanas uzsākšanu vai būt šai izmeklēšanai noderīgi. Turklāt no otrā pamata pirmās daļas pārbaudes izriet, ka Vispārējā tiesa

pārsūdzētā sprieduma 74.–76. punktā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, noraidot kā neefektīvu apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentāciju, ar kuru OLAF un Komisijai tiek pārņemta apmelojoša paziņojuma sniegšana.

- 94 Taču pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa secināja, ka nav noticis pietiekami būtisks Savienības tiesību normas pārkāpums, neizvērtējot citus nosacījumus, kas kumulatīvi ir jāizpilda, lai iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 19. aprīlis, *Holcim (Deutschland)*/Komisija, C-282/05 P, EU:C:2007:226, 57. punkts, un 2019. gada 10. septembris, *HTTS*/Komisija, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 108. punkts).
- 95 Šādos apstākļos Tiesa uzskata, ka šis strīds par prasību atlīdzināt morālo kaitējumu, kas, kā apgalvots, nodarīts tādēļ, ka pret viņu uzsākts kriminālprocesa Francijas tiesu iestādēs, nav izskatāmā stāvoklī un ka lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā varētu no jauna pārbaudīt, vai, iespējams, pastāv pietiekami būtisks Savienības tiesību normas pārkāpums, lai iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība. Ja pārbaudē tiks konstatēta šāda pārkāpuma esamība, Vispārējai tiesai būs jāpārbauda pārējie nosacījumi, kam jābūt izpildītiem, lai varētu iestāties Savienības ārpuslīgumiskā atbildība.

VII. Par tiesāšanās izdevumiem

- 96 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem, kas saistīti ar šo apelācijas tiesvedību, pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 6. aprīļa spriedums *Planistat Europe un Charlot*/Komisija (T-735/20, EU:T:2022:220) ir jāatceļ daļā, kurā ar šo spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību, ciktāl tajā bija lūgts atlīdzināt morālo kaitējumu, kas *H.-P. Charlot*, kā apgalvots, nodarīts tādēļ, ka pret viņu uzsākts kriminālprocess Francijas tiesu iestādēs.
- 2) Pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt.
- 3) Lietu nodot atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai.
- 4) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]